

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 marca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Aleksandrowie Kujawskim I Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Tomasz Krajewski

Protokolant: st. sekr. sąd. Tomasz Lewandowski

po rozpoznaniu w dniu 1 marca 2017 r. w Aleksandrowie Kujawskim

na rozprawie sprawy z powództwa M. P. (1)

przeciwko D. K.

o odszkodowanie

1. zasądza od pozwanego D. K. na rzecz powoda M. P. (1) kwotę 770,47 zł (siedemset siedemdziesiąt złotych czterdzieści siedem groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwoty 767,53 zł od dnia 12.06.2015 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałej części;
3. nie obciąża powoda obowiązkiem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Powódka M. P. (2) wniosła przeciwko pozwanemu D. K. pozew o zapłatę odszkodowania w wysokości 5.000 zł z odsetkami ustawowymi od dnia złożenia pozwu do dnia zapłaty z tytułu niezrealizowania zajęć komorniczych wobec zatrudnionego u pozwanego dłużnika M. P. (3), wobec którego egzekucję w sprawie Kmp 5/13 prowadzi Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Aleksandrowie Kujawskim K. D..

W uzasadnieniu pozwu wskazała, że z uwagi na nierealizowane przez pracodawcę dłużnika płatności z zajęć komorniczych zwróciła się do Komornika o wyjaśnienie oraz przedstawienie stanu egzekucji. W odpowiedzi uzyskała informacje, że nieterminowe realizowanie płatności powstało z winy pracodawcy, który sprzecznie z zajęciami wypłacał wynagrodzenie gotówką dłużnikowi M. P. (3) – taka sytuacja powtórzyła się kilkakrotnie. W związku z tym po stronie powódki powstała szkoda, która wymaga naprawienia.

Pozwany D. K. na rozprawie w dniu 11 stycznia 2017 r. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Podniósł brak legitymacji powódki, albowiem w jego ocenie powodem w tej sprawie winien być syn powódki reprezentowany przez przedstawiciela ustawowego w osobie powódki. Podniósł również, że powódka nie wskazała skąd wynika dochodzona kwota. Wskazał również, że przelewał środki na rzecz komornika sądowego przez cały 2015 r. za wyjątkiem wynagrodzenia za luty 2015 r., które to pracownica pozwanego w marcu przekazała do rąk dłużnika M. P. (3), który miał je przekazać komornikowi.

M. P. (2) w pismach z 25 stycznia 2017 i 2 lutego 2017 doprecyzowała, iż powodem w niniejszej sprawie jest jej syn M. P. (1), albowiem to on jest uprawniony do otrzymywania alimentów, które są egzekwowane w sprawie Kmp 5/13, a ona działa jako jego przedstawiciel ustawowy. Wskazała, iż kwota której się domaga stanowi odszkodowanie za straty

poniesione z tytułu nieprzelewania alimentów i znacznych opóźnień w ich płatności na rzecz małoletniego M. P. (1) przez D. K. jako pracodawcy dłużnika M. P. (3). Wyjaśniła, iż M. P. (3) rozpoczął pracę w Zakładzie Usługowo – Produkcyjnym (...) we wrześniu 2013, zaś w 15 października wpłynęły pierwsze alimenty, niemniej jednak nie zawsze były one wypłacane na czas. W swoim piśmie M. P. (2) wskazała daty, w jakich otrzymywała poszczególne świadczenia, oraz podniosła, że w lutym, marcu, kwietniu i maju 2014 r., marcu 2015 r. oraz lutym 2016 r. nie dostała alimentów. W marcu i kwietniu 2016 r. M. P. (3) sam wpłacił należność na poczet alimentów. Podniosła, iż tak znaczne opóźnienia w płatności należności alimentacyjnych, a czasem brak tej wpłaty spowodował poważną szkodę dla niej i małoletniego M., albowiem powódka od czerwca do grudnia 2014 r. chorowała, co wymagało znacznych nakładów finansowych. Z tego powodu nie były zaspokajane potrzeby dziecka, które musiało dwukrotnie opuścić wycieczkę szkolną, a także musiał zrezygnować z zajęć sportowych, korepetycji z języka angielskiego, czy towarzyskich spotkań z kolegami tj. jak urodziny, kino, wyjazdy.

Pozwany w piśmie z dnia wskazał, iż powódka nadal nie sprecyzowała z czego wynika dochodzona przez nią kwota, ani nie wskazała okresu, którego dotyczy wniesiony przez nią pozew. Podtrzymał również swoje dotychczasowe stanowisko, iż w jego ocenie powódka nie ma legitymacji procesowej czynnej do występowania w niniejszej sprawie.

Na zakończenie postępowania M. P. (2) jako przedstawiciel ustawowy powoda M. P. (1) pottrzymała powództwo. Strona pozwana podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko.

Sąd ustalił, co następuje:

Sąd Rejonowy w Aleksandrowie Kujawskim wyrokiem z dnia 18 grudnia 2012 r. wydanym w sprawie III RC 222/12 zasądził od M. P. (3) na rzecz małoletniego M. P. (1) alimenty w wysokości 350 zł miesięcznie płatne do rąk przedstawicielki ustawowej małoletniego M. P. (2), do dnia 10-tego każdego miesiąca wraz z ustawowymi odsetkami w wypadku zwłoki w płatności którejkolwiek z rat, poczynając od dnia 1 września 2012 r. Powyższemu wyrokowi podlegającemu natychmiastowemu wykonaniu nadano klauzulę wykonalności postanowieniem z dnia 18 grudnia 2012 r.

Sąd Okręgowy we Włocławku postanowieniem z dnia 28 listopada 2014 r. wydanym w sprawie V C 555/14 udzielił zabezpieczenia poprzez zobowiązanie M. P. (3) do przyczynienia się do zaspokajania potrzeb rodziny w łącznej kwocie 1000 zł miesięcznie poprzezłożenie tytułem alimentów na rzecz małoletniego M. P. (1) w kwocie 600 zł miesięcznie, płatnej z góry do dnia 10-tego każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami w razie zwłoki w płatności którejkolwiek z kwot do rąk przedstawicielki ustawowej małoletniego M. P. (2) w miejsce alimentów orzeczonych wyrokiem Sądu Rejonowego w Aleksandrowie Kujawskim z dnia 18 grudnia 2012 r. do czasu prawomocnego zakończenia postępowania w sprawie o rozwód (sygn. V C 555/14). Powyższemu orzeczeniu w dniu 15 stycznia 2015 r. nadano klauzulę wykonalności w zakresie alimentów zasądzonych na rzecz małoletniego M. P. (1).

Dowód: wyrok z 18.12.2012 r. w sprawie III RC 222/12, postanowienie z 18.12.2012 r. w sprawie III RC 222/12, postanowienie z 28.11.2014 r. w sprawie V 555/14 k. 2 akt Kmp 5/13.

W dniu 12 lutego 2013 r. M. P. (2) działając jako przedstawiciel ustawowy małoletniego M. P. (1) złożyła wniosek egzekucyjny o wszczęcie egzekucji należności z tytułu alimentów, który zainicjował postępowanie w sprawie Kmp 5/13 prowadzone przez Komornika S. przy Sądzie Rejonowym w Aleksandrowie Kujawskim K. D.. W dniu 11 września 2013 r. Komornik Sądowy dokonał zajęcia wynagrodzenia za pracę dłużnika M. P. (3) otrzymywanego od D. K. (...) – Produkcyjny i wezwał go, by nie wypłacał dłużnikowi zajętej części wynagrodzenia, przekazywał potrącone kwoty na konto Komornika, a także podał w jakiej kwocie i w jakich terminach zajęte wynagrodzenie będzie przekazywane. Pismem z dnia 12 września 2013 r. pozwany poinformował Komornika, iż zajęta część wynagrodzenia w wysokości 379 zł będzie przekazywana do 10-tego dnia każdego miesiąca. Pismem z dnia 23 czerwca 2015 r. Komornik Sądowy dokonał aktualizacji zajęcia wynagrodzenia za pracę otrzymywanego od pozwanego w oparciu o postanowienie Sądu Okręgowego we Włocławku z 28 listopada 2014.

Dowód: akta Kmp 5/13 wnioszek k. 1, pismo z 9.09.2013 r. wraz ze zwrotnym potwierdzeniem odbioru k. 27-27v, pismo z 12.09.2013 r. k. 28, pismo z 23.06.2015 r. k. 59.

Dłużnik M. P. (3) pracował u pozwanego D. K., prowadzącego zakład (...) w C. w okresie od kwietnia 2014 r. do grudnia 2015 r., a następnie od marca do końca grudnia 2016 r. Wynagrodzenie było wypłacane z dołu do 10-tego dnia kolejnego miesiąca.

D. K. przekazywał potrącane wynagrodzenie na rachunek Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Aleksandrowie Kujawskim K. D., tym niemniej nie czynił tego regularnie. Wpłaty z opóźnieniem w stosunku do terminu wypłaty wynagrodzenia obowiązującego u pracodawcy dokonywano na rzecz Komornika następująco:

- w dniu 23 czerwca 2014 r. (13 dni opóźnienia) zaksięgowano wpłatę, z której 686,31 zł przekazano wierzycielowi;
- w dniu 31 lipca 2014 r. (21 dni opóźnienia) zaksięgowano wpłatę, z której 691,96 zł przekazano wierzycielowi;
- w dniu 25 sierpnia 2014 r. (15 dni opóźnienia) zaksięgowano wpłatę, z której 691,96 zł przekazano wierzycielowi;
- w dniu 23 września 2014 r. (13 dni opóźnienia) zaksięgowano wpłatę, z której 691,96 zł przekazano wierzycielowi;
- w dniu 22 października 2014 r. (12 dni opóźnienia) zaksięgowano wpłatę, z której 691,96 zł przekazano wierzycielowi;
- w dniu 15 listopada 2014 r. (5 dni opóźnienia) zaksięgowano wpłatę, z której 691,96 zł przekazano wierzycielowi;
- w dniu 8 grudnia 2014 r. zaksięgowano wpłatę, z której 687,44 zł przekazano wierzycielowi;
- w dniu 8 stycznia 2015 r. zaksięgowano wpłatę, z której 691,96 zł przekazano wierzycielowi;
- w dniu 13 lutego 2015 r. (2 dni opóźnienia) zaksięgowano wpłatę, z której 691,96 zł przekazano wierzycielowi;
- w marcu 2015 r. pracodawca nie dokonał żadnej wpłaty. Wynagrodzenie za luty 2015 r. w wysokości 745,32 zł pracodawca wypłacił bezpośrednio do rąk dłużnika M. P. (3).
- w dniu 11 kwietnia 2015 r. (1 dzień opóźnienia) zaksięgowano wpłatę, z której 687,44 zł przekazano wierzycielowi;
- w dniu 28 maja 2015 r. (18 dni opóźnienia) zaksięgowano wpłatę, z której 646,78 zł przekazano wierzycielowi;
- w dniu 15 czerwca 2015 r. (5 dni opóźnienia) zaksięgowano wpłatę, z której 691,96 zł przekazano wierzycielowi;
- w dniu 11 lipca 2015 r. (1 dzień opóźnienia) zaksięgowano wpłatę, z której 682,93 zł przekazano wierzycielowi;
- w dniu 13 sierpnia 2015 r. (3 dni opóźnienia) zaksięgowano wpłatę, z której 691,96 zł przekazano wierzycielowi;
- w dniu 9 września 2015 r. zaksięgowano wpłatę, z której 688,89 zł przekazano wierzycielowi;
- w dniu 9 października 2015 r. zaksięgowano wpłatę, z której 680,37 zł przekazano wierzycielowi;
- w dniu 14 listopada 2015 r. (4 dni opóźnienia) zaksięgowano wpłatę, z której 680,37 zł przekazano wierzycielowi;
- w dniu 16 grudnia 2015 r. (6 dni opóźnienia) zaksięgowano wpłatę, z której 680,37 zł przekazano wierzycielowi;
- w dniu 11 stycznia 2016 r. (1 dzień opóźnienia) zaksięgowano wpłatę, z której 680,37 zł przekazano wierzycielowi;
- w dniu 18 kwietnia 2016 r. kwotę w wysokości 750 zł wpłacił sam dłużnik, z czego 632,33 zł przekazano wierzycielowi.

Dowód: zeznania M. P. (2) na płycie CD k. 65 czas: 00:11:00-00:30:11, zeznania D. K. na płycie CD k. 65 czas: 00:30:11-00:45:49, zgłoszenie do ubezpieczeń k. 60, wyrejestrowanie z ubezpieczeń k. 61, zgłoszenie do ubezpieczeń k. 62, pismo z 15.05.2015 r. k. 3, wyciąg z rachunku bankowego k. 36-39, potwierdzenie przelewu k. 40, wyciąg z rachunku bankowego k. 41, potwierdzenie przelewu k. 42, wyciąg z rachunku bankowego k. 43, potwierdzenie przelewu k. 44, wyciąg z rachunku bankowego k. 45, potwierdzenie przelewu k. 46, dowód wypłaty k. 47, karta rozliczeniowa w aktach Kmp 5/13; pismo (...) z 12.9.2013 k. 28 akt Kmp 5/13.

Strona powodowa wniosła do Sądu Rejonowego w Aleksandrowie Kujawskim pozew przeciwko D. K. w dniu 12 czerwca 2015 r.

Dowód: pozew wraz z prezentatą k. 2.

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów przedłożonych przez strony, a także dokumentów znajdujących się w aktach egzekucji sądowej Kmp 5/13 Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Aleksandrowie Kujawskim B. M., która przejęła kancelarię po Komorniku Sądowym K. D.. Przedmiotowe dokumenty nie były kwestionowane przez żadną ze stron. Sąd oparł się również na zeznaniach M. P. (2) i D. K. w tym zakresie, w jakim znajdowały one potwierdzenie w zgromadzonych dokumentach. W szczególności dotyczy ta uwaga terminu wypłaty wynagrodzeń u pozwanego – w katach KMP 5/13 (k. 28) znajduje się pismo pracownika pozwanego, wskazujące, że wypłata następuje do 10 dnia miesiąca – którą to datę Sąd uznał za decydującą (pozwany w postępowaniu wskazywał, że inny jest termin zapłaty).

W piśmie z dnia 25 stycznia 2017 r. przedstawiciel ustawowy powoda dookreślił, iż w niniejszej sprawie domaga się zasądzenia odszkodowania za straty poniesione w związku z niewykonaniem przez pracodawcę obowiązków nałożonych na niego przez komornika tj. za nieterminowe dokonywanie wpłat z zajętego wynagrodzenia za pracę za okres od lutego 2014 r. do kwietnia 2016 r. (k. 50-52), a zatem Sąd rozpatrując niniejszą sprawę miał na uwadze zakreślony przez powoda przedział czasowy.

Na wstępie należy odnieść się do kwestii legitymacji procesowej strony powodowej. Wyznaczenie podmiotowego zakresu procesu jest aktem woli podmiotu wszczynającego postępowanie. Z tego zaś punktu widzenia należy odróżnić niewłaściwe oznaczenie strony od niewłaściwego doboru podmiotów procesu. Z pierwszą z sytuacji mamy do czynienia na przykład wówczas, gdy nie orientując się, kto według przyjętej konstrukcji prawnej powinien być stroną, powód niewłaściwie się określił bądź wciągnął do procesu niewłaściwego pozwanego (np. jednostkę organizacyjną osoby prawnej zamiast tę osobę). W takim przypadku naprawienie wady polega na uzupełnieniu lub konkretyzacji pierwotnego oznaczenia strony i wyeliminowaniu przez sąd z procesu osoby niewłaściwie określonej oraz kontynuowaniu go z udziałem właściwie określonej, odpowiednio do woli powoda. Tam natomiast, gdzie powód prawidłowo oznaczył podmiot, który według jego intencji miał być stroną, ale – z punktu widzenia prawa materialnego – dokonał doboru tego podmiotu w sposób niewłaściwy, do usunięcia wady aktu jego woli może dojść już tylko w drodze podmiotowego przekształcenia procesu zgodnie z art. 194-198 k.p.c. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 1980 r., IV CR 182/80, Legalis 22087 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z 13.4.2005, V CK 729/04, L. nr (...)).

W niniejszym postępowaniu M. P. (2) wniosła pozew o odszkodowania wskazując, iż działa „w imieniu własnym”. W dalszych pismach doprecyzowała, że działa jako przedstawiciel ustawowy małoletniego M. P. (1) i wnosi o zasądzenie dochodzonego odszkodowania na jego rzecz. Mając na uwadze, iż to M. P. (1) jest wierzycielem alimentacyjnym w sprawie Kmp 5/13 i to na jego rzecz egzekwowane są alimenty, a M. P. (2) działa w tych sprawach jako przedstawiciel ustawowy małoletniego, w ocenie Sądu intencją M. P. (2) było wnieść pozew jako przedstawiciel ustawowy w imieniu jej małoletniego dziecka, na rzecz którego egzekwowane są alimenty w sprawie Kmp 5/13, a niewłaściwe określenie strony powodowej było wynikiem niewłaściwego doboru słów przez przedstawicielkę ustawową powoda, wynikającym z jej niewiedzy prawniczej. Świadczy o tym choćby treść wniosku egzekucyjnego w sprawie Kmp 5/13, w którym

również M. P. (2) wniosła o prowadzeniu egzekucji „w imieniu własnym” a przedłożyła tytuł wykonawczy dotyczący wyłącznie alimentów zasądzonych na rzecz jej dziecka – i takie alimenty były odtąd egzekwowane. Wobec powyższego Sąd uznał za dopuszczalne skorygowanie oznaczenia strony powodowej z M. P. (2) na M. P. (1), który jest legitymowany do wystąpienia z powództwem o odszkodowanie na podstawie art. 886 §3 k.p.c.

W myśl art. 881 §3 k.p.c. Komornik wzywa pracodawcę, aby w granicach określonych w paragrafie drugim nie wypłacał dłużnikowi poza częścią wolną od zajęcia żadnego wynagrodzenia, lecz przekazywał zajęte wynagrodzenie bezpośrednio wierzycielowi egzekwującemu, zawiadamiając komornika o pierwszej wypłacie, albo przekazywał zajęte wynagrodzenie komornikowi w wypadku, gdy do wynagrodzenia jest lub zostanie w dalszym toku postępowania egzekucyjnego skierowana jeszcze inna egzekucja, a wynagrodzenie w części wymagalnej nie wystarcza na pokrycie wszystkich egzekwowanych świadczeń wymagalnych. Zgodnie z art. 886 §3 k.p.c. pracodawca, który nie zastosował się do wezwania z art. 881 k.p.c. i 882 k.p.c. lub w inny sposób naruszył obowiązki wynikające z zajęcia bądź złożył oświadczenie przewidziane w art. 882 k.p.c. niezgodne z prawdą albo dokonał wypłaty zajętej części wynagrodzenia dłużnikowi, odpowiada za wyrządzoną przez to wierzycielowi szkodę.

W omawianym przepisie chodzi o taki wypadek niewykonania lub nienależytego wykonania obowiązków pracodawcy wynikających z zajęcia u niego wynagrodzenia za pracę dłużnika egzekwowanego, którego efektem jest szkoda powstała w majątku wierzyciela. Odpowiedzialność pracodawcy opiera się na ogólnych zasadach prawa cywilnego dotyczących odpowiedzialności za szkodę wynikającą z zawinionego jego zachowania. Jest to odpowiedzialność, której źródło stanowi czyn niedozwolony (odpowiedzialność deliktowa – art. 415 k.c.). Dla zaistnienia odpowiedzialności deliktowej pracodawcy na podstawie art. 886 § 3 k.p.c. konieczne jest powstanie szkody oraz istnienie związku przyczynowego między szkodą a bezprawnym i zawinionym zachowaniem pracodawcy. Czynem niedozwolonym pracodawcy prowadzącym do jego odpowiedzialności deliktowej wobec wierzyciela egzekwującego jest m.in. nieprzekazanie zajętego wynagrodzenia wierzycielowi lub komornikowi, stosownie do art. 881 § 3 k.p.c.

Z dokumentów zgromadzonych w niniejszej sprawie bezspornie wynika, iż w toku egzekucji świadczeń alimentacyjnych na rzecz M. P. (1) dokonano zajęcia wynagrodzenia za pracę dłużnika M. P. (3) otrzymywanego od D. K. (...) – Produkcjny. W dniu 11 września 2013 r. Komornik Sądowy dokonał zajęcia wynagrodzenia za pracę dłużnika i wezwał pracodawcę D. K., by nie wypłacał dłużnikowi zajętej części wynagrodzenia, przekazywał potrącone kwoty na konto Komornika. Pismem z dnia 12 września 2013 r. pozwany poinformował Komornika, iż zajęta część wynagrodzenia będzie przekazywana do 10-tego dnia każdego miesiąca. Z akt egzekucyjnych Kmp 5/13 wynika, iż pozwany nie zawsze we właściwy sposób wywiązywał się ze swoich obowiązków – większość wpłat na konto komornika została dokonana przez niego po terminie. Wbrew twierdzeniom pozwanego należało przyjąć, iż termin na dokonanie wpłaty potrąconej części wynagrodzenia na rachunek Komornika upływał każdego 10-tego dnia miesiąca, albowiem wynikało to z tytułu wykonawczego jakim były wyrok Sądu Rejonowego w Aleksandrowie Kujawskim z dnia 18 grudnia 2012 r. i postanowienie Sądu Okręgowego we Włocławku z dnia 28 listopada 2014 r., a także z jego pisma z dnia 12 września 2013 r. przesłanego Komornikowi (w myśl art. 882 §1 pkt 2 k.p.c.). A zatem bezzasadne są tłumaczenia pozwanego, iż termin płatności upływał 15-tego dnia kolejnego miesiąca, albowiem w takich terminach wypłaca on wynagrodzenia za pracę swoim pracownikom. Co więcej, z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wynika, że w marcu 2015 r. pozwany nie przekazał Komornikowi zajętej części wynagrodzenia za miesiąc luty 2015 r. Z twierdzeń pozwanego oraz dokumentu znajdującego się na k. 47 wynika, iż zajęta część wynagrodzenia została przekazana bezpośrednio do rąk dłużnika M. P. (3) – było to działanie sprzeczne z unormowaniem wynikającym z art. 881 §3 k.p.c. i istotą zajęcia wynagrodzenia za pracę. Pozwany tłumaczył, iż M. P. (3) obiecał przekazać tę kwotę Komornikowi. Z karty rozliczeniowej znajdującej się w aktach Kmp 5/13 wynika jednak, iż tak się nie stało. To pozwanego obciąża ciężar wykazania okoliczności, iż Komornik lub wierzyciel rzeczywiście otrzymali wskazaną kwotę, a skoro tego pozwany nie udowodnił należy przyjąć, iż przedmiotowa wpłata nie została dokonana przez dłużnika.

Powyższe okoliczności świadczą w sposób jednoznaczny o tym, iż pozwany D. K. nie zastosował się do wezwania Komornika dotyczącego terminowego przekazywania części zajętego wynagrodzenia za pracę na rachunek Komornika, a jego działanie było zawinione – wynikało ono wyłącznie z przyczyn leżących po stronie pozwanego. Powinien on tak zorganizować działalność swego przedsiębiorstwa, by zapewnić wypłatę wynagrodzeń pracownikom

zgodnie z obowiązującymi u pracodawcy zasadami; jeśli tego nie zrobił, jest to jednoznaczne z zawinionym opóźnieniem. W związku z powyższym D. K. odpowiada za wyrządzoną przez to wierzycielowi szkodę.

Strona powodowa dochodziła odszkodowania za nieterminowe i nieregularne przekazywanie zajętego wynagrodzenia za pracę, przez co powód poniósł określoną szkodę majątkową. W tym miejscu należy wskazać, iż szkoda poniesiona przez powoda odpowiada w niniejszej sprawie wysokości świadczeń, jaki winien otrzymać wierzyciel alimentacyjny, ale z winy pozwanego ich nie otrzymał, a także wysokości odsetek naliczonych za świadczenia przekazywane z opóźnieniem – w takim bowiem zakresie powód został pozbawiony środków majątkowych potrzebnych na zaspokojenie jego potrzeb. M. P. (2) podnosiła, iż z uwagi na zaistniałe opóźnienia w przekazywaniu wpłat lub całkowity brak wpłat za kilka miesięcy powód nie miał środków na zaspokojenie własnych potrzeb – dwukrotnie musiał zrezygnować z wycieczki szkolnej, a jej jako przedstawicielki ustawowej nie stać było na zakup dla powoda stroju potrzebnego do gry w unihokeja, przez co powód nie mógł jechać na zawody i musiał odejść ze szkolnej drużyny. Zwróciła również uwagę na wstyd doznany w związku z brakiem pieniędzy i niełatwe sytuacje, kiedy musiała tłumaczyć dziecku, iż nie ma pieniędzy na jego potrzeby. Należy jednak zwrócić uwagę, że szkoda, o której mowa w art. 886 §3 k.p.c. jest uszczerbkiem majątkowym, której wysokość należy odpowiednio wykazać. Strona powodowa nie wykazała, że w związku z zaistniałymi sytuacjami (tj. rezygnacja z wycieczki, drużyny szkolnej, przykre sytuacje związane z brakiem pieniędzy) poniosła konkretny uszczerbek majątkowy w określonej wysokości, który mógłby stanowić jej szkodę. Wobec powyższego Sąd uznał, iż strona powodowa udowodniła poniesioną przez siebie szkodę jedynie w zakresie nieotrzymanych kwot, które pracodawca miał obowiązek przekazać na poczet egzekwowanego świadczenia, a także odsetek za opóźnienie za nieterminowe wykonywanie tych obowiązków – okoliczności te wynikają z przedłożonych dokumentów. Należy przy tym zaznaczyć, iż z treści art. 815 §2 k.p.c. wynika, iż spełnienie świadczenia w toku egzekucji do rąk komornika ma te same skutki, co spełnienie świadczenia do rąk wierzyciela. W orzecznictwie niesporne jest również, że jeżeli komornik prowadzi egzekucję z rachunku bankowego dłużnika, spełnienie świadczenia na rzecz wierzyciela następuje w chwili uznania rachunku bankowego komornika (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 lipca 1999 r., II CKN 394/98, Legalis nr 4532; T. Ereciński, H. H. Pietrzykowski, Komentarz do art. 815 Kodeksu postępowania cywilnego [w:] T. Ereciński (red.), H. Pietrzykowski (red.) Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom V. Postępowanie egzekucyjne. WK, 2016, LEX nr 498096). Mając na uwadze powyższe, należało przyjąć, iż spełnienie świadczenia w niniejszej sprawie następuje z chwilą zaksięgowania wpłaconej części zajętego wynagrodzenia za pracę na rachunku Komornika, a nie w przypadku wydania dyspozycji przelewu środków czy też z momentem przekazania ich wierzycielowi. Wobec tego do dalszych rozliczeń jako dzień spełnienia świadczenia przyjęto datę zaksięgowania środków na rachunku Komornika, która wynika z karty rozliczeniowej znajdującej się w aktach sprawy Kmp 5/13. Wyliczając wysokość szkody Sąd obliczył odsetki ustawowe za czas opóźnienia od każdej z należności powoda wpłaconej po terminie, zgodnie z zestawieniem przedstawionym we wcześniejszej części uzasadnienia, co daje łączną kwotę w wysokości 25,15 zł. Należało również uwzględnić kwotę 745,32 zł stanowiącą części zajętego wynagrodzenia za pracę, którą wbrew dyspozycji wynikającej z art. 881 §3 k.p.c. pozwany wypłacił bezpośrednio dłużnikowi. Mając na uwadze powyższe należało przyjąć, iż wykazana wysokość szkody doznanej przez stronę powodową wynosi łącznie 770,47 zł. W związku z tym Sąd zasądził od pozwanego D. K. na rzecz powoda M. P. (1) kwotę 770,47 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwoty 767,53 zł od dnia 12 czerwca 2015 roku do dnia zapłaty i oddalił powództwo w pozostałej części.

O odsetkach Sąd orzekł zgodnie z art. 481 §1 i §2 k.p.c. w zw. z art. 455 k.c. W myśl art. 481 §1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania (art. 455 k.c.). W niniejszej sprawie strona powodowa żądała zasądzenia odsetek od żądanej kwoty odszkodowania od dnia wniesienia pozwu tj. od dnia 12 czerwca 2015 r. Sąd z żądanej przez powoda kwoty 5.000 zł zasądził 770,47 zł, przy czym na wskazaną kwotę składają się należności za okres od marca 2014 r. do czerwca 2015 r. w wysokości 767,53 zł, które stały się wymagalne do dnia wniesienia pozwu oraz należności, które stały się wymagalne dopiero w toku postępowania (w kwocie 2,94 zł).

Zasadnym było zatem naliczenie odsetek wyłącznie od kwoty 767,53 zł, która w chwili zgłoszenia żądania o odsetki była już wymagalna.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 102 k.p.c. W przywołanym przepisie zostały określone przesłanki, których zaistnienie warunkuje możliwość obciążenia strony przegrywającej jedynie częścią kosztów albo nieobciążania jej w ogóle tymi kosztami. Obejmują one wystąpienie w sprawie wypadków szczególnie uzasadnionych, które powodują, że zasądzenie kosztów na rzecz wygrywającego przeciwnika w całości, a nawet w części, byłoby sprzeczne z powszechnym odczuciem sprawiedliwości oraz zasadami współżycia społecznego. Do kręgu tych okoliczności należy zaliczyć zarówno fakty związane z samym przebiegiem procesu, jak i fakty leżące na zewnątrz procesu, zwłaszcza dotyczące stanu majątkowego czy sytuacji życiowej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 2013 r., V CZ 132/12, LEX nr 1341732; postanowienie Sądu Najwyższego z 14 stycznia 1974 r., II CZ 223/73, Legalis nr 17661). Za stronę przegrywającą sprawę należało w niniejszym postępowaniu uznać powoda, którego powództwo zostało w przeważającej części oddalone. Tym niemniej orzekając o kosztach Sąd miał na uwadze charakter niniejszej sprawy, która jest wynikiem niewłaściwego wywiązywania się pozwanego z obowiązków nałożonych na niego przez Komornika Sądowego. Ponadto powód jest osobą małoletnią, a jego powództwo było uzasadnione co do zasady i niezasadnym byłoby obciążenie go kosztami postępowania, których wysokość byłaby niemal równa wysokości zasądzonej na jego rzecz należności (sama stawka zastępstwa procesowego w niniejszej sprawie wynosi 600 zł). Wobec powyższego Sąd nie obciążył powoda obowiązkiem zwrotu kosztów procesu.